

ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, ΚΥΚΛΩΝ

Συνδρομή προπληρωτέα,
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους καθ' ἑξά-
μηριον Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliis aliud (Ovid)

Τῆς καταχωρήσεως, ἡ γραμμὴ 66.
λαϊκός 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ
βιβλιοπωλεῖον Π. Πολάνη.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν
ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς «Αποθήκης
Διαβόλου.»

TOM. B'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 30 Ἀπριλίου 1860.

ΑΡΙΘ. 14.

Ἐρανίζομεθα τὰ ἀκόλουθα ἐκ διαφορῶν ξέ-
νων ἐφημερίδων, οὐχὶ δι' ἄλλο εἰμὴ ἵνα καταδεί-
ξωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πόσον λελαν-
θασμένα καὶ νῶθα φθάνουσι τὰ καθ' ἡμᾶς εἰς
τὴν ὑπόλοιπον οἰκουμένην.

Ἡ Τσίμ—τσί—ρί—τσίμ ἐφημερίς
ἡμερῆσιμος τοῦ Πεκίνου φέρει τὰ ἐπόμενα.

«Ἡ φήμη, ἡ μυριόστομος καὶ πολυπύργος αὐτὴ θυ-
γάτηρ τοῦ ὄψεως Γιάμ-χιμ καὶ τῆς ὠχρολάμπρου
Σελήνης, ὁ τηλαυγῆς οὗτος δορυφόρος τῶν μεγάλων
πράξεων καὶ τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων, ἤνεγκε καὶ
μέχρις ἡμῶν τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἐκλογῶν τῶν ἀδελφῶν
μας Κεφαλλήνων, πῶς δὲ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν ἧς
συναπαξάπαντες ἔμπλοιοι ἐγενόμεθα; . . ἀρκεῖ νὰ εἴπω-
μεν ὅτι εἴχαμεν διὰ τρεῖς ἡμέρας τὰ κοτσίδα
μας στολισμένα μὲ κυανοχρῶτας ταινίας καὶ ὅτι ἐυ-
στήσαμεν παιγνίδια τὰ ὅποια ὠνομάσαμεν ῥιζοσπά-
στας. Ὁ Οὐράνιος Πατὴρ συμμερισθεὶς τὰ αἰσθήματα
τῶν ὑπνῶτων του, λέγεται ὅτι θέλει ἀποστείλει ἐκτακτον
πρεσβείαν ἵνα συγχαρῇ τὴν Εὐρώπην ἅπασαν, ἰδίως δὲ
τὸ Ἀργιστόλιον διὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο.»

«Ἡ πρεσβεία ἔχει καὶ δῶρα ἵνα προσφέρῃ ἐκ μέρους
τῆς Αὐτοῦ Οὐρανώτικης εἰς τὸ Ἐπαρχικὸν σῶμα, καὶ
ταῦτα συνίστανται εἰς ὠραίαν Σινικὴν τραπέζο-παρά-
θεσιν (service de table) πρὸ χρησίων των, κατὰ τὸ
τριακοτάκιον διάστημα τῆς ἀρχῆς των, πέντε κομ-
ψοῦ; Μινδραϊκικοῦ; σκαύφου; μὲ κωδωνίσκου; καὶ ἄλλα
πέντε, ἀπαραίτητον ἀνάγκης ἀγγεῖα· ταῦθ' ὅλα διὰ τὰς
ἑορταστικὰς κατέρας.»

Σ. Δ. Καλοῦχος ἀπὸ τοῦ ἐδῶτε ἐνδεδιμένους Κι-
νί; κα νὰ κἀνοῦν καμμίαν ἔντονον διαμαρτυρίαν ἄν
τὴν προχθισανή!

Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν Ὀττεντωτικὴν
Ἀνεξαρτησίαν ἐφημερίδα τῆς Βεθαύγκης:

«Κατ' αὐτὰς, ἀνέγνωμεν εἰς τὸν Χωρικὸν τὴν
ἐκδοσιν τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐκλογῶν διὰ τοῦ; Ἐγγωτ

ρίους Συμβούλους, καὶ ὑπερεξπλάγημεν ὡς πρὸς τὸ ἐξ-
γόμενον· πῶς οἱ ῥιζοσπάσται ὑποψήφιοι καταψηφίσθη-
σαν καὶ ταῦτα ἀφρόνως πλουτισθέντος τοῦ Ἐκλογικοῦ
Καταλόγου των; . . Βέβαια βέβαια, ἡ ἢ ἐν Κεφαλλη-
νίᾳ Δημοτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ δικτατορικῶς διέπουσα τὰ
τῆς πολιτείας ἐν ὄρα κινδύνου, ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν
ἐκλογὴν τῶν πρὸ αὐτῆς προταθέντων ὑποψηφίων ἡ γε-
λοῖαν ἔπαθεν ὁ ῥιζοσπαστισμὸς καταστροφὴν κατὰ τὸ
περὶ οὗ ὁ λόγος διαγωνίσμα.!»

«Σ. Δ. Ὀττεντωτικὴ τῶ ὄντι κρείσις! . . .»

Ὁ Παρατηρητὴς τοῦ Σιὰμ.—«Μᾶς, γρά-
φουσιν ἐκ Κεφαλληνίας, ὅτι τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἐκλο-
γῶν τῶν Ἐγγωρίων Συμβούλων, κρείσιαν ἐπέφερε τὴν
πληγὴν εἰς τὸ ῥιζοσπαστικὸν κόμμα, καθότι ἐκ τῶν
τεσσάρων ἀτόμων οὓς τινας εἰ ἀρχηγέται τῆς πατρίδος
ἐκείνης εἶχον προτείνει μόλις ὁ εἰς ἔτυχε νὰ ἐλεγχθῆ,
καὶ αὐτὸς εἶνε ἀμφίβολον ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ ῥιζοσπ-
στικῶν.»

Σ. Δ. Καλὲ τί συκοφαντίαι εἶναι αὐταὶ! ἢ δὲν ἀνέ-
γνωσε τὴν ἀπὸ 14 Ἀπριλίου διαμαρτυρίαν τοῦ Κυρ.
Στραβολίμου;

Ὁ Παρατηρητὴς τῆς Μεσογείου, —
Ἐφημερίς Ἀγγλική, ἔχει τὰ ἐπόμενα:

«Τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ῥιζοσπαστικὸν κόμμα, τὸ ἀνέκ-
θεν καὶ ἀενάως ἐπορθαλιῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν τοῦ Πι-
κονίου ἀπακατάστασιν, ἐπιτετραμένην, κατ' αὐτὸ, μόνον
καὶ μόνον διὰ τῆς μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος Ἐνώσεως
του, ἠναγκάσθη, κατὰ τὰς ἐσχάτως λαβούσας χώρας
ἐκλογὰς τῶν Ἐγγωρίων Συμβούλων, νὰ συνενωθῆ, ἐπι-
τοῦ πρῶτος, μετὰ τῶν Κυβερνητικῶν, Πατριῶν, ὁ-
πως ἰσχυροπορῆ κατὰ τὴν ἑξῆς (ὅσον κακοῦν προκειμένον ἦ-
τον χεῖρον βέλτιον! . . .) δυστυχῶς οὖτως διὰ τὰ ἔθνη
συμφέροντα τῆς Νήτου ἐκείνης τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐ-
κλογῆς δὲν ἀπέβη κατ' εὐχὴν, καὶ μόλις μόλις οἱ ῥιζο-
σπάσται καὶ οἱ σύμμαχοί των ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι
δύο ἐκ τῶν ὑποψηφίων των, ἡ δὲ πλειοψηφία ἔμεινεν

ΙΑΚΟΒΟΣ ΚΡΕΤΤΗΚΗΣ ΒΕΒΛΙΟΦΟΡΟΣ

εις τους Καρουσιανούς, αΐτινες τοιουτοτρόπως ἐξήλθον νικηταί του ἀγώνος.»

Σ. Δ. Ὁ Ἄγγλος μας συναδελφος δὲν ἤθελε βεβαίως περιπέσει εἰς τοιούτους παραλογισμούς, καὶ εἰς λαθὸν τόσον παχυλὰ, ἂν κάποτε ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας μας καὶ πρὸ πάσης ἄλλης τὸν Χωρικὸν, ὅπου δεύεται διὰ τοῦ ἐναργεστέρου τρόπου, ὅτι ἡ φαινομενικὴ αὐτῆ ἐπιτυχία τῶν Καρουσιανῶν ἄλλο δὲν εἶνε εἰμὴ καθαρὰ ὅπτι κ' ἅπ' αὐτῆ καὶ ὅτι ἡ λεγομένη ἦτα τῶν ρίζοσπαστῶν εἶνε ἀπ' ἐναντίας πρόδρομος ἐπιχειμμένων θριάμβων.

Ἄναγινώσκωμεν εἰς τὸν Ἄετὸν ἐφημερίδα Ῥωσικὴν :

«Τὸ Ἐν Κερκαλληνία κόμμα τῶν ρίζοσπαστῶν, ἕνεκεν διγρονοῶν συμβασῶν μεταξὺ τῶν μελῶν του, κατὰ τὰς ἐσχάτως ἐκλογάς, διρρήθη εἰς δύο τμήματα, τὸ τῶν Καθολικῶν καὶ τὸ τῶν Διαμαρτυρομένων, οἱ μὲν πιστοὶ ὡς λέγουσιν εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις τῶν, ἔχοντες ὡς ἱερὸν κείμενον τὰ ὅσα μέχρι τοῦδε εἰς τὰς ρίζοσπαστικὰς ἐφημερίδας ἐγράφησαν, ὑποτάσσονται τωρλοῖς δημοῖσι εἰς τινὰ ἀρχηγέτην τῶν ἡ Δικτάτορα, τὸν ὅποιον ὁμολογοῦσιν ἀναμάρτητον καὶ ἀλάσθηστον ὡς τὸν Πάπαν, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἀποδίδουσι τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα νὰ ἐκδίδῃ ἀποστολικὰ γράμματα, Βούλας, ἀφορισμοὺς, ἀρετήρια καὶ τὰ παρεπόμενα. Οἱ δὲ Διαμαρτυρόμενοι ἀποσκιρτήσαντες ἐκ τῆς ἀγέλης ἐκείνης, καὶ ὀλιγορῶντες τοὺς ἀπατομένους δῆθεν πρώην συναδέλφους τῶν, περιμένοντι μετὰ στοικῆς, ἀληθῶς εἰπεῖν, ὑπομονῆς τὸ ἔλευσι' ἡμῶν,

Κ' ἀκαρτέρει καὶ ἀκαρτέρει

Φιλελεύθερη λαλίᾳ,

Τό·α σφίγγει τᾶλλο χέρι

Ὀχτὴν ἀναπαράξι. ! »

Σ. Δ. Ψεῦδη καὶ ψεῦδη ἀναιδῆ καὶ ἀνυπόστατα, καθίσι... ἀλλὰ πρὸς τί ἀνωρελῶς νὰ μακρηγορήσωμεν; καὶ ἀναγνώση ὁ Ἄρκτωος Ἀετός μας τὸν Χωρικὸν, καὶ ἂν δὲν πεισθῇ περὶ τοῦ ἐναντίου τότε... τότε... τότε θὰ πῆ ὅτι ἡ πίστις εἰς τὰ μυστήρια καὶ εἰς τὰ θαύματα ἐχάθη πλέον καὶ διὰ αὐτοῦ τοὺς Ῥώσους! . .

Καὶ τέλος εἰς τὸν Πολίτην ἐφημερίδα Ἀμερικανικὴν :

«Ἰπ' ὅσιν ἔχοντες τὸν Χωρικὸν, ἐφημερίδα Κερκαλληνίας, παρατηροῦμεν μετ' ἀγανακτήσεως ὅτι συντοῖς ἄλλοις εἰς τὰς στήλας του ἐμπεριέχονται αἱ ἀνοστώτεροι, ἀλογώτεροι καὶ ἀγοραῖότεροι κατὰ τῶν ὑποψηφίων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὕβρεις, ἀποκαλεῖ δ' αὐτοὺς πειναλέους ψωραλέους, χαρτοπαίκτης, μεθύουσες, καὶ χεῖρονα κατ' αὐτῶν ὑπαινιττεται δι' ἐπανελημμένων ἀποσιωπητικῶν. Εἶναι τῶντι λυπηρὸν ἐπὶ τοσοῦτον νὰ παραγροῦται τὸ δημοσιογραφικὸν καθῆκον καὶ νὰ καταβιβαζῆται μέχρι τοσαύτης ποταπότητος! μήπως ὁ Χωρικὸς δὲν εἶχε ἰσχυρότερα καὶ ἀξιοπρεπέστερα ἐπιχειρήματα ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ὑποψηφιοῦτος τῶν ἀντιπολιτευομένων; »

Σ. Δ. Τί νὰ ἀντεῖπωμεν πρὸς τὸν δικαίως ἀγανακτοῦντα Πολίτην, ἐκτός ὅτι ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ὀρθοτάτη καὶ ἀληθεστάτη παροιμία, λέγουσα:

Ὁ χωριάτης κ' ἂν πλουτεῖν, τὸ τσαρούχι δὲν τ' ἀφίνει, καὶ ε' τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ πάει, τὸ τσαρούχι προσκυνάει.

Παρευρεθέντες εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς κατὰ τῶν ὑπαίτιων τοῦ φόνου τοῦ Νικολάου Μοντεσάντου ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Κακουργοδικείου, ἐσενογραφήσαμεν, μεθ' ὄσης πλείσσης ἡδυνήθημεν ἀκριβείας, τὸν παρὰ τοῦ παντός ἐπαίνου ἀνωτέρου Προέδρου ἀπαγγεληθέντα παραινετικὸν πρὸς τοὺς ὑποδίκους λόγον, τὸν ὅποιον, σπεύδοντες νὰ δημοσιεύσωμεν, ἐξαιτούμεθα παρὰ τοῦ Δ.ρς Γαρζόνη συγγνώμην δι' ὅσα τυχὸν παρεῖσεφρησαν μικρὰ λάθη, αἵτινα, ὡς μᾶς διδάσκει, εἶνε σχεδὸν ἀναπόφευκτα διὰ τοὺς ἐν βίᾳ στενοῦ γραφοῦντας.

Τὰ ἐξαγόμενα τῆς Δικογραφίας, σὲ ἀναδεικνύουσι, Γεράσιμε Μπενετᾶτε, τὸν φονέα ἢ ἓνα τῶν φονέων τοῦ ἀτυχοῦς Νικολάου Μοντεσάντου.

Ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι τὸ στυγερώτερον ἀπὸ ὅσα δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ πράξῃ κακουργήματα· δι' αὐτῆς μία τῶν κυριωτέρων ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ παραβιάζεται—διὰ αὐτῆς κλονίζονται τὰ θεμέλια τῆς Κοινωνίας, ἡ ἀτομικὴ ἀσφάλεια ἐκλείπει, τὸ πᾶν ἐκλείπει.

Ὁ Νόμος διὰ τῆς ἐσχάτης ποινῆς τιμωρεῖ τὸ κακούργημα τοῦτο. Οἱ Δικασταὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὀρκίσαντες νὰ ἐκτελῶσιν αὐτὸν πιστῶς, ἠσθάνθησαν τὴν ἐνδύμυχον πεποίθητιν τῆς ἐνοχῆς σου, ὡς ἄνθρωποι ἐκλαυσαν καὶ κλαῖουσι ἐπὶ τῆς τύχης σου, ὡς ἐκεῖνοι ἄμως εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύθη ἡ ἱερά τοῦ Νόμου πρᾶκταθῆκη, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Κοινωνία ἅπασα ἀτενίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἱερατικῆς ἀνὸ πολίτης τὴν περιουσίαν του δύναται νὰ χληρηται, αὐτὴν τὴν ζῶντῃν του νὰ ἔχῃ ἀσφαλῆ, ὡφειλον νὰ ἐκτελέσῃ, καὶ ἐξέτελεσαν τὸ καθῆκόν των.

Ἄν ἦσαι ἀθῶος, θάρσει, ὑπάρχει ἀνώτερον καὶ πεφωτισμένον Δικαστήριον τὸ ὅποιον θέλει ἐξετάσει μετὰ ἴσης θρησκευτικῆς προσοχῆς τὴν δικογραφίαν, καὶ ἀναθεωρήσει τὴν σὲ καταδικάσαν ἀπόφασιν, ἀκυρόνον αὐτὴν, ἂν ἀξία ὑπάρχη ἀκυρώσεως.

Ἄν δὲ μεθ' ἡμῶν συμμορφωθῇ, ἄλλο εἰς σὲ δὲν μένει εἰμὴ νὰ ἐπικαλεσθῆς τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχνίαν νὰ ἐξιλείωσῃ αὐτὸν διὰ τῆς εἰλικρινούς σου μετανοίας, καὶ διὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω ποινῆς σου, ἀποπλύνῃς τὸν ῥύπον τοῦ ὁποίου ἐπραξες τρομεροῦ κακουργήματος καὶ ἀξιωθῆς τῆς Οὐρανοῦ Βασιλείας.

Ἐσὲ δὲ Γεώργιε Ἀλλαπόρτα τὸ Δικαστήριον δὲν ἠθώωσε· ἐνῶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ δὲν ὑπάρχει κατὰ σοῦ ἡ πλήρης νόμιμος ἀποδείξις, μένου ὑπὸν ὀνόματι ἰσχυροῦ, ὑπόνοια· βέλτερον ὅτι, ἢ εἰς τῶν φονέων, ἢ ὁ πρωταίτιος τοῦ φόνου εἶσαι. Μὴ εἰς τὴν ἀ-

πράσιν ἡμῶν ἐπαναπαυθῆς, διότι ὡς τώρα ἤκουσας καὶ ἄλλο ὑπάρχει ἀνώτερον Δικαστήριον τὸ ὅποιον περὶ τῆς τύχης σου ὀριστικῶς θέλει ἀποφασίσει.

Ἄν ἦσαι ἀθῶος, καὶ τύχης τῆς ἐλευθερίας σου, δόξαζε τὸν Θεόν, ἂν δὲ πταίστης, ἐνθυμίσου διὰ τὸ διαφεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην δὲν δύναται ἐκείνην νὰ διαφύγῃ τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παντεπύπτου Θεοῦ, ἐνθυμίσου διὰ εἰς αὐτὸν οὐ μόνον τὰς πράξεις μας ἀλλ' εὖτ' αὐτοῦ τού, πλέον ἐνδομύχους διαλογισμοῦς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ μας δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν, διὰ τὸ αἷμα τοῦ Μαντεσάντου βοᾷ ἐνώπιον Θεοῦ ἐκδικησιν, διὰ τὴν σκιά του, ἐκείνη τοῦ Μπενετάντου, αὐτῶν τῶν δύο θυμάτων σου, θέλου διὰ τῆς τύψεως τοῦ συνειδήτου· εἶσθαι πάντοτε ἐνώπιόν σου, τὸν δὲ Θάνατον βεβαίως τοιαύτης ζωῆς θέλεις προτιμήσει.

Ποῖον λοιπὸν μένει εἰς ἐσὲ καταφύγιον; ἢ μετάνοια, ἢ εἰλικρινὴς μετάνοια, ἢ ὀλικὴ ἀφιέρωσις τοῦ λοιποῦ τῆς ζωῆς σου εἰς θεάρεστα ἔργα, ταῦτα καὶ μόνα δύνανται νὰ ἱκανοποιήσῃσι τὴν Κοινωνίαν τὴν ὅποιαν βεβαίως ἐπρόσβαλες καὶ νὰ ἐξιλειώσῃσι τὸν Ἰψίστον.

ΟΝΕΙΡΟ.

Ἐπειτα ἀπὸ μία μακρὰ καὶ ξερὰ Σαρακοστή, ἔπεσα σὰν ψόφιός σου ἐπὶ φασί, ἐπαράφρα, ἐγκωσα καὶ γιὰ νὰ τὴν πῶ σὰν τὸν Ὀμηρο

... Θεῖόν μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρον Ἀμβροσίην διὰ νύκτα...

Ἰμμουσα, λέει, στὴ Ζάκυθο (ὅπου δὲν ἐστάθηκα ποτὲ μου) καὶ εἶτανε, λέει, ἓνα φοβερὸ καὶ μεγάλο πνηγύρι, ὁ κόσμος ἐπαινοροκότουσε σὰν τὰ μυρμήγκια, καὶ φωναίς, λέει, καὶ χαραῖς καὶ ζήτω ὅπου σοῦ ἐξουραίνανε τὸ κεφάλι· ἀλλὰ μέσα στὴ μεγάλη χλαλὴ ἀκούστανε κάπου κάπου καὶ ἡ φωνὴ ἐντοσε; γιὰ μὰ! ἐντοσε! ἐγὼ πῶσθε καὶ γὼ κατακτείνω τὸ μέρος καὶ εἶδα, λέει, ἓνα ἀπὸ ἐκείνη τὰ ἀμάξι, ποῦ ἀνεβαίνανε μὴ φορὰ οἱ τσαρλατάνοι, συρμένο ἀπὸ ἓνα γοῦδαρο καταπληρωμένο καὶ ἀχαμνόνε σὰ Λαδ. — Ἀπάνου εἰς τὸ ἀμάξι ἦτανε, λέει, καθισμένους ἓνας κοντάμου μασκαρᾶς πολὺ περιεργὰ ντυμένος. — Εἶχε λέει, ἓνα φόρεμα πλουμιδάτο σὰν περδικοπάσι ποῦ δὲν ἦτανε οὔτε ντόγια, οὔτε βελάδα, οὔτε φουστάνελα καὶ ὁμοίως· λέει ἐπρόσφερνε καὶ στὰ τρία. Στὸ κεφάλι του εἶχε φορεμένη μὴ Μίτρα, στόνα του χάρη ἐβάσταε ἓνα κατάστοιχο Σαρίγιας, καὶ στάλλο ἓνα δεμάτι· ξεσκλόχαρτα σὰ Νομοσχέδια τῆς ΙΑ'. Βρολη; ἢ σὰ βετσίταις γιὰ πουργάρισμα — ξερατικά — γιὰ τρικά γιὰ τσοῦ καλους καὶ πᾶσι λέοντας. — Ὅντες ἐφλάσε, λέει, στὴ μέση τοῦ ὄχλου ἀπέθωψε γιὰ γιὰ σιγμὴ τὸ κατάστοιχό του καὶ τῇ βετσίταις του καὶ πέρνοντα; μέσα ἀπὸ τὸ ἀμάξι μὴ πύργια ἀρκετὰ μεγάλην, τὴν βῆνε εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ μιλήσῃ εἰς τὰ πλήθη. Ὁ λαὸς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόνε καὶ μὲ τὰ αὐτὰ τευτωμένα, ἐμπουστουνίζονε ποῦς νὰ προτακούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ Ἰονίου ἐκείνου γιογλετή, ὁ Τσαρλατάνος μὲ τὰ μμάτια ὄζο ἀπὸ

τὸ κεφάλι. καὶ πάντα μέσαθι ἀπὸ τὸν πᾶργιχ του ἀρ- χίνησε τὴν ἀκόλουθη ὁμιλία :

« Ἄνδρες Ζακυθιανοί, εὐρηκα τέλος πάντων τὸ μέσο νὰ ἐνωθῶμε μὲ τὴ σίόρα μᾶρε μας τὴν Ἑλλάδα, καὶ τώρα ὅσα κάμη ἢ Προστασία γιὰ νὰ μᾶς τὸ ἐμποδίσῃ, δε θὰ κάμη παρὰ μία τρύπκ στὸ νερό — Ἀκούσατε τὴν κερρῶρρατοςυλλογισμό ἕκαμα μὲ τὸ κεφάλιμου (οἱ κερρῶρρατένιοι ἦγουν οἱ διλημματικοὶ συλλογισμοὶ ἐσταθήκανε πάντα τὸ forte μου!) Ἐπειδὴ, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, μᾶς ἐμπῆκε ὁ Μάξι, ἐπειδὴ ἐφθασε καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θειάφιου, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι (χωρὶς νὰ κάμω ἄδικο καμμιανού) δὲν ἔχουνε νὰ ζοδέψουνε σὲ θειάφι, ἐπειδὴ τὸ ταμετο μας εὐρίσκεται σὲ μεγάλη ξέρα (καθώς, καθε πρωτομηνιά, μοῦ λέει ὁ φίλος μου ὁ ταμίας), ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ ἔμπορέσῃ νὰ ἐννυτωθῇ σὲ πολυώνομο ἀναφορὰ, ἐπειδὴ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὅπου ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ σᾶς ἐνώσω μὲ τὴν Ἑλλάδα ὅσα πειράματα καὶ ἂν ἕκαμα ἐβγήκανε ὄλα κούφια, ἐπειδὴ τέλος πάντων ἀκόμη δὲν εἶχε βρεθῆ μὴ πρότασις κερρῶρρατένιχ, μέσον τῆς ὁποίας ἢ νὰ πτυχούμεε τὸ μπουλοπόθητο σκοπὸ μας ἢ στὸ ὕστερο, κάνε, κᾶτι νὰ ὠρελῆθούμεε, ἐστοχάστηκα νὰ πῶ τῇ Κυβέρνησις ἢ ἄσε μας νὰ ἐνωθῶμε μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἢ δόσε μας θειάφι γιὰ τ' ἀμπέλιχ μας — ἓνα ἀπὸ τὰ δύο Ἐνωσι ἢ θειάφι! Ἐμὶ πῶς σᾶς φαίνεται; εἶναι τοῦτο ἢ δὲν εἶναι ἓνα colpo di stato σὰν ἐτότες πάλαι ποῦ δὲν ἠθέλαμε ν' ἀφήτουσε τὸν Ἄρμωστή νὰ μπαίνη στὴ βουλή; . Καὶ ἐπειδὴ θὰ βρεθῇ ἡ Κυβέρνησις ὑποχρεωμένη νὰ μᾶς παραδεχθῇ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο γιὰ νὰ ἀποφύγῃ μὴν ἐπανάστασι, θὰ ἀναγκασθῇ, ττὸ ὕστερο, νὰ μᾶς μοιράσῃ τὸ θειάφι χάρισμα. Καὶ ἄς δικαιολογήσῃ τοῦτο τὸ ἔξοδο ὅπως θέλει, ἄς περᾶσῃ ἓνα κονδίλι εἰς τὰ ἄτακτα ἔξοδα. Εἰς τοὺς Ζακυθινοὺς σὲ τὸ ση θειάφι γιὰ νὰ μὴν ἐνωθῶμε μὲ τὴν Ἑλλάδα γιὰ μᾶς εἶναι ἀδιάφορο. Ἐκεῖνο ὁμοίως ποῦ μὲ εὐχαριστάει, εἶναι ὅπου ἔνα τέτοιο ἔγγραφο, ἐνωμένο μὲ τῇ πρότασι τοῦ Κυρίου Βερυκίου καὶ τοῦ Κυρ. Μπαχάμη θὰ σχηματίζε εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων τὸ ἱερογλυφικὸ τρίγωνο τῆς ἐκφρασεως τῶν εὐχῶν μας!.. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, λέει, ὁ παῖδαρος τοῦ ἀμαξιοῦ βγάνοντας μὴ δυνατὴ καὶ παραπονεμένη γκαριζιὰ ἀντέσκαψε τὴν κουβέντα τοῦ ἀρεντός του, μὰ ὁ Τσαρλατάνος ποῦ δὲν τὰ χάνει ποτὲ του, ὠρελίεται ἀπὸ τὴν περίστασι κα', δείχνοντας τοῦ ὄχλου τὸ Γαῖδαρό του, ἐξακολούθησε :

Ἄ! ἀδελφί μου ἀγκηπητᾶ, πόση ἀναλογία βρῖσκω μεταξὺ σὲ σᾶς καὶ σὲ τοῦτο τὸ ἀθῶο καὶ κακορίζικο ζῶν πεινασμένο, κοπιασμένο, καταπληγωμένο ὑποφέρει μὲ ἡρωικὴ ὑπομονὴ τὰ δεινὰ του, ὑποφέρει, ὑποφέρει μὰ φθίνει, τέλος, μὴ στιγμὴ ὅπου τὸ πέρνει τὸ δίκιο του, καὶ τότε βγάνει κατὰ παραπονεμένη γκαριζιὰ ὅπου σπάρανε τὴν καρδίαν καθε καλοῦ χριστιανοῦ, καὶ ἀδελφίχ μου ἀγαπημένε, ἢ πεινᾶ του εἶναι πεινάσας, ἢ πληγαῖς του εἶναι πληγαῖς σᾶς, τὰ παραπονὰ του παράπονά σᾶς, τὰ δάκρυά του δάκρυά σᾶς καὶ ἢ βραχναῖς γκαριζιαῖς του εἶναι ἢ φωναῖς σᾶς, εἶναι ἢ φωνὴ

δλη; τῆ Ζάκυθος, εἶναι ἡ Φωνὴ τοῦ Ἴονίου Κόσμου! — Ἡ φωνὴ τοῦ Ἴονίου τούτου ῥήτορα ἔπαυε, λέει, πνυμμένον στὰ ζήτω καὶ στὰ Οὐρα. Μὲ μίας ὦ τοῦ θαύματος! (τὰ θαύματα εἶναι συγγότατα εἰς τὰ οὐεῖρατα.) Ὁ Τσαρλατάνος, ὁ γὰρ ἰδιώτης, καὶ τ' ἀμάξι μεταμορφώνονται εἰς ἓνα μεγάλο καὶ φοβερὸ θειαφοφύ-σουνο ὁποῦ πετῶντας, στὸν ἀέρα εἰδειάζει τὸ ἀθρώπου, εἰδειάζει τὰ σπῆτια, εἰδειάζει τὸ Ἐγχώριο Συμβούλιο, εἰδειάζει τὸν Ἐπὶρχο εἰδειάζει κοντολογῆς ὅλη τὴ Ζάκυθο!

Ὁ Κόσμος, πνυμμένος ἴσια μὲ τὸ λαιμὸ στὴ δαιάφι, ἐχαιρότουνα σὰν νᾶπλεε στὴν κρέμα καὶ ἔσκουζε ζήτω τὸ θειάφι! Ζήτω τὸ θειάφι! κάτου ἡ Ἐνωσι! κάτου ἡ Ἐνωσι!... Στὴ μέση τῆ σπιανάδας ἦτανε, λέει, στημένη μία κολόνα μὲ τὸ ψήφισμα τῆς Θ'. Βουλῆς γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα, ἡ κολόνα ἐκεῖνη ἦτανε, λέει, ψιλλὴ καὶ ἐχανότουνε μὲς τὰ σύγνεφα, τὸ θειαφοφύσουνο, ἀφοῦ ἰδειάζισε ὅ,τι καὶ ἂν εὐρῆκε ὄμπρός του, κοντεύει τὴ κολόνα, καὶ ξέρασε ξέρασε δαιάφι, ἐπολέμαε, λέει, νὰν τῆε καταχώση, νὰν τῆε σκεπάση, νὰν τὴν κάμη ὥστε νὰ μὴ μείνη οὔτε ἴχνος, μὰ ὅσα καὶ ἂν ἔκανε ἦτανε ἀνωφύλευτα, ἴσια ποῦ ἀγανακτισμένο σκουντράει στὴν κολόνα καὶ μεταμορφώνεται στὸν Τσαρλατάνο!

Ἡ σκουντριζὰ πῶδωσε τὸ θειαφοφύσουνο ἐκαίνης τῆ κολόνας ἐβγαλε μία σκαρθουλίθρα, ὁποῦ πέφτοντας μέσα στὸ ἀσκέρι, πούτανε θειαφισμένο, ἀναψε μὲ μίας τῆ φωτιά. Ὅλοι οἱ θειαφισμένοι ἐκολλήσανε καὶ ἐκαϊόντανε τρίζοντας τὰ δόντιατους καὶ σκουζόντας σὰν κολατμένο, ἐκαϊότουνε καὶ Ὁ Τσαρλατάνος μέσα σ' ἐκεῖνη τῆ γωνιᾷ [πυρκαϊὰ, καὶ ἐφανότουνα σὰν ἓνας ἀπὸ κεινὸς τοῦ νάνου, ποῦ καίνε τ' Αἰγιαννίου, τὰ παιδιὰ μαί, καὶ καθὼς ἐκαϊότουνε ἔσκουζε καὶ ἐφώναζε σὰ λυτσιασμένος, στὸ ὕστερο βγανει, λέει, μία φωνὴ τόσο δυνατὴ ποῦ μ' ἐτρέμαζε καὶ μὲ ἐξύπνησε. Ἐκεῖνη ἦτανε, ὡς φαίνεται, ἡ στερνὴ στερνὴ φωνὴ τοῦ Ἴονίου Ἀγύρτου. Ἀμήν!

Ἔσ' ἓνα τῆς φύλλο ἡ Φωνὴ τοῦ ἼΟΝΙΟΥ ἔλεγε: «κουτᾶζουμε νὰ ἴδουμε τὸν Καθούρ τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν τὸν ἐβλέπουμε.» Εἶναι πάρα πολὺ μετριοφρων ἡ Φωνὴ τοῦ ἼΟΝΙΟΥ. ἔχει καὶ ἡ Ἑλλάς τοῦ καθούρου τῆς, καὶ καθούρους μὴ φορὰ! ἔχει τὸ Λαμβάρδο· ἔχει τὸ Βερίκιον· ἔχει τὸ Παντιβὰ· καὶ ἀπάνου εἰς ὅλους, δηλαδὴ ἀρχικὰ θουρα, ἔχει τὸ συντάχτη τῆς Νέας Ἐποχῆς — ὁ ὁποῖος, ὄχι μοναχὰ διπλωμάτης εἶναι, ἀλλὰ καὶ μηχανικός, καὶ ὅ,τι ἄλλο τὸνε θέλεις. Καὶ ἂν ἡ Φωνὴ τοῦ ἼΟΝΙΟΥ, ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν τοῦ ἐνοματίζει, εἰμὶ; ἤθελε κάμουσε ἐγκλημα ἂ δὲ τοῦ ἐλέγαμε, γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ ὁ λάος; καὶ νὰ φωνάζῃ μαζὴ μας: Ζήτω σὰν εἰ καθούρου τῆς Ἐπτανήσου!!!

Ἀπόσπασμα συνομιλίας, εἰς τὴν ἐξοχὴ τῆς Ζάκυθος.

— Μὰ γιατί ν' ἀλλάζουμε τ' ὄνομά τους; Ἄλλη φορὰ τοῦ; ἐλέγαμε λεγγισλατόρους καὶ τὸ κατα-

λάβαινα· γιμὰ, τώρα ποιὸς καταλαβαίνει ἂν τι πρόσωπους!...

Γιὰ εἰδές!... κ' ἐγὼ καταλαβαίνω ἀντιπρόσωπους, καὶ δὲν καταλαβαίνω λεγγισλατόρους.

Δὲν καταλαβαίνεις λεγγισλατόρους; μπά! Λεγγισλατόρους θὰ πῆ ἐκείνους ὁποῦ ἐμπαλουτάρουμε κ' ἐπῆνανε εἰς τοῦ Κορρούς.

Ναί, τὸ καταλαβαίνω, καὶ τώρα τοῦ λένε Ἀντιπρόσωπους.

Μὰ τι θὰ πῆ Ἀντιπρόσωπους;

Ὅχι πῆ, ἂν τι, πρόσωπους. Ἐκατάλαβε;

Ὅχι!

Ὅχι πῆ πῶς ἂν τις γιὰ πρόσωπο... ἔχουνε... ἔχουνε...

Ἄλλο πράγμα;... μπά διάολε!

Ναί, μὰ ἔχουν, τόχει ὁ λόγος καίμηνε, θὰ πῆ...

Τώρα ἐκατάλαβα γιατί δὲ ντρέπονται!

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥ.

! Τ' εἶναι ἡ φιλοτιμία; — καθαρὴ ἀνοησία!

— ! Τί εἶναι ἡ ἀγυρτεία, ἡ ψευτιά κὶ ἡ δολιότης; — φρονιμάδα, ἐξυπνάδα, πνεῦμα τάξεως τῆ πρώτης!

Φρονιμάδα, ποῦ καθένας τὸ καπέλο του σὴ βγάνει. ἐξυπνάδα, ὁποῦ γρόσια ὅσα θέλει τόσα κάνει.

Κ' εἰς τὸν ἔχοντα τὰ γρόσια καταβαίνει κὶ ἡ σοφία: «ἔχεις γρόσια; ἔχεις γνῶσι» λέγει μία παροιμία....

Ὁ κειροὶ! ὦ ἦθη! Τώρα εἶναι ὁ χρυσοῦς αἰὼν. τώρα τὸν χρυσὸν λατρεύουν, ὡς ἐπίγειον θεόν!..

Δυστυχεῖς, ὅσοι μακρὰν στέκομ' ἀπὸ τὸν βωμὸν του!

Δὲν γνωρίζουμε χαρὰν, ὅσοι εἴμαστε διωγμένοι ὄχι τὸν ἅγιον νάον του!...

! Πότε, ὦ Θεὲ μεγάλε, θεὲ νὰ ρίψῃς κὶ ἐφ' ἡμῶν ἓνα βλέμμα εὐσπλαγχνίας;

! Πότε τὸν ἀφορεσμὸν.

θεὲ νὰ λύσης, νὰ εὐφράνης καὶ τὰς μαύρας μας καρδίας;

Ἄς ἐλπίζουμε! Καὶ τότε ἐξυπνοὶ καὶ προκομμένοι θεὲ νὰ εἴμαστε κὶ ἐμεῖς.

Ἄς ἐλπίζουμε! Καὶ τότε στὰ μυστήρια μπασμένοι θεὲ βρεθοῦμε τῆς τιμῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ. (α)

ΔΟΥΝΑΙ.	(ΖΑΚΥΝΘΟΣ)	ΛΑΒΕΙΝ.
4557		76
517		4012
		70
		384
		532

2074

2074

ΕΠΙΜΕΛΕΤΕΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
 (α) Κι' ἄλλο!... — Ναι, κὶ ἄλλο μὰ ὄχι τόσο δύσκολο σὰν τὸ προηγουμένον, ὁποῦ τὸ λῆξικό μας συνδρομητὴ ἀμὰ κ' ἀγίανα χρόνον, ἔτσι καὶ ἔτσι ἔχομε πολλοὺς ποῦ μὰς τρώνε τὴ συνδρομὴ ἀκόπιστα.

